

A törvényjavaslatot elfogadták, és 1939. május 4-én hatályba lépett.⁴²

A törvény előírásai. A második zsidótörvény mindenekelőtt abban tért el az elsőtől, hogy részletesen meghatározta, ki tekintendő „zsidónak”. Az 1938. évi törvény nem adott ilyen meghatározást, mindössze azt szövegezte le, hogy az állampolgárok mely kategóriáira nem vonatkoznak a törvény előírásai. Az 1939. évi törvény kifejezetten faji alapon állt. Ez kitünt már a törvény indoklásául szolgáló miniszteri bevezetőből:

...az, aki az izraelita hitfelekezet tagja, *egyúttal a zsidó faji közösséghez is tartozik*, és természetes az is, hogy az izraelita hitfelekezethez tartozás megszűnése *nem eredményez változást* az ehhez a faji közösséghez való tartozás tekintetében.⁴³

A katolikus egyház heves ellenkezése nem bizonyult teljességgel háttartalannak. Jórészt ennek köszönhetően nem a faj, hanem a vallás minősült fő ismérvnek. Az első cikkely azt mondta ki, hogy zsidónak tekintendő, aki a zsidó közösséghez tartozik, akinek a szülei odatartoznak vagy akinek a négy nagyszülője közül kettő odatartozik, mégpedig a törvény kihirdetésekor vagy annak előtte. Azokat vonták ki a törvény hatálya alól, akik már kereszténynek születtek, akik 7. születésnapjuk előtt kikeresztelkedtek, továbbá akinek a szülei 1939. január 1. előtt keresztelkedtek ki, amennyiben ősük legalább 1849. január 1. óta Magyarország területén éltek. A törvény további kilenc kategóriát jelölt meg, amely mentességet biztosított, így a hadirokkantak, a háborús kitüntetések tulajdonosai, a háborúban meghaltak özvegyei és árvái, a titkos tanácsosok, az egyetemi tanárok és az olimpiai bajnokok kivételnek számítottak (2. cikkely).

A törvény kimondta, hogy zsidók sem honosítás, sem házasságkötés útján nem szerezhetnek magyar állampolgárságot (3. cikkely), beszűkítette a zsidók politikai és polgári jogait (4. cikkely). Megtiltotta, hogy állami tisztséget viseljenek, előírta, hogy 1940. január 1-jéig bezárólag a bírói karból és ügyészi testületből nyugállományba kell helyezni minden zsidót, s 1943. január 1-jéig a zsidó középiskolai tanárokat, tanítókat és közjegyzőket el kell bocsátani (5. cikkely). Ismét érvényre emelte az 1920. évi *numerus clausus* törvénynek azt a kikötését, hogy a felsőfokú tanintézetekbe felveendők között a zsidók számaránya nem haladhatja meg a 6%-ot (7. cikkely), és ugyanilyen kvótát állított fel a szakmai kamaráknál (9. cikkely). A keresztény szellem és a kultúra magyar jellegének védelmére hivatkozva kimondta, hogy zsidó nem lehet sem rendező, sem igazgató a filmgyártásban, illetve a színházi világban (11. cikkely). Tartalmazta a törvény egy sor gazdasági előírást, szigorúan beszűkítve a zsidók gazdasági lehetőségeit. Meghatározott időn belül vissza kellett vonni bizonyos üzleti vállalkozások iparendélyét, és mindaddig nem adható ki